

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců JUDr. Romana Fialy, Mgr. Ing. Radovana Havelce, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Děčíně**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. 22 C 69/2013, o zaplacení 5733 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **SEVEROSTAV, spol. s r. o.**, se sídlem v Děčíně IV, Slovanská 861/40, IČ 48292290, zastoupené Mgr. Zbyňkem Pánkem, advokátem se sídlem Děčín IV., Prokopa Holého 130/15, a žalované **V. Ch. (nyní K.)**

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. 22 C 69/2013, v části týkající se zaplacení 1242 Kč s příslušenstvím, **je soud.**
- II. Usnesení Okresního soudu v Děčíně ze dne 9. 9. 2013, čj. 22 C 69/2013-20, **se v tomto rozsahu zrušuje.**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 21. 11. 2016 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“), se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb. mezi ním a Okresním soudem v Děčíně ve věci žaloby vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 22 C 69/2013, týkající se zaplacení 5733 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého soudního spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobou doručenou dne 23. 5. 2013 Okresnímu soudu v Děčíně se žalobkyně domáhala, aby okresní soud uložil žalované zaplatit jí částku 5733 Kč s příslušenstvím a náhradu nákladů řízení. Uvedený dluh měl vzniknout tím, že žalovaná žalobkyni neuhradila za poskytnutou službu internetové sítě - Internet Doma, kterou na základě smlouvy č. X ze dne 13. 4. 2011 dodávala žalobkyně žalované. Žalobkyně vystavila žalované 9 faktur, jimiž jí vyúčtovala za poskytnutí internetu částku 499 Kč měsíčně (4491 Kč za 9 měsíců) a za zřízení připojení k internetu částku 138 Kč měsíčně (1242 Kč za 9 měsíců), tj. 5733 Kč celkem. Protože jí žalovaná požadovanou částku nezaplatila, podala žalobkyně žalobu u okresního soudu.

Okresní soud usnesením ze dne 9. 9. 2013, čj. 22 C 69/2013-20, řízení o žalobě zastavil s tím, že věc po právní moci tohoto usnesení postoupí Českému telekomunikačnímu úřadu; rovněž rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění uvedl, že účastníci uzavřeli smlouvu o poskytování služeb v oblasti přenosu dat, podle níž se žalobkyně zavázala poskytovat žalované přístup do sítě Internet a žalovaná se zavázala za to žalobkyni platit pravidelný měsíční poplatek. Mezi účastníky tak vznikl právní vztah ze smlouvy o poskytování služby elektronických komunikací, která je v § 2 písm. n) zákona č. 127/2005 Sb., vymezena jako služba obvykle poskytovaná za úplatu, spočívající zcela nebo převážně v přenosu signálu po sítích elektronických komunikací. Je proto dána pravomoc Českého telekomunikačního úřadu k rozhodování sporu mezi žalobkyní jako osobou vykonávající komunikační činnost a žalovanou jako uživatelem.

Poté, co okresní soud věc postoupil Českému telekomunikačnímu úřadu, tento správní orgán podal dne 18. 11. 2016 zvláštnímu senátu návrh na řešení kompetenčního sporu. Uvedl, že odmítá svou kompetenci k rozhodnutí sporu mezi žalobkyní a žalovanou v části věci týkající se zaplacení 1242 Kč s příslušenstvím, která byla vyúčtována jako cena za „zřízení služby“. Pravomoc Českého telekomunikačního úřadu je dána v případě sporů o otázkách souvisejících se samotným poskytováním služeb elektronických komunikací, eventuálně o ujednáních na ně úzce navazujících. Zřízení služby však nelze považovat za poskytování služeb elektronických komunikací. Český telekomunikační úřad tedy není příslušným orgánem k rozhodnutí daného sporu týkajícího se povinnosti k zaplacení částky 1242 Kč za zřízení služby.

Ze soudního spisu, konkrétně z faktur - daňových dokladů č. X ze dne 1. 6. 2011, č. X ze dne 1. 7. 2011, č. X ze dne 1. 8. 2011, č. X ze dne 1. 9. 2011, č. X ze dne 1. 10. 2011, č. X ze dne 1. 11. 2011, č. X ze dne 1. 12. 2011, č. X ze dne 5. 1. 2012, č. X ze dne 6. 2. 2012 a ze Smlouvy o poskytování služby č. X ze dne 13. 4. 2011 vyplývá, že žalobkyně se zavázala poskytovat žalované jako uživateli službu připojení k internetu bez omezení stažených dat. Žalovaná měla za tuto službu žalobkyni platit 499 Kč vč. DPH měsíčně. Z faktur rovněž vyplývá, že žalobkyně požadovala za zřízení internetu zaplacení poplatku, jehož splátky činily 138 Kč měsíčně. Podle daňových dokladů požaduje žalobkyně po žalované uhrazení služby poskytování internetu ve výši 499 Kč za červen 2011 až únor 2012 a za zřízení této služby 138 Kč taktéž za každý z uvedených měsíců.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Okresní soud v Děčíně v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc rozhodnout věc a navrhovatel popírá svou pravomoc rozhodnout ve věci v části týkající se částky 1242 Kč za zřízení služby připojení k internetu poté, co mu byla postoupena; zvláštní senát proto shledal, že se jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zákonem č. 131/2002 Sb.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozhodnutí č. 485/2005 Sb. NSS).

Navrhovatel (dále též „Úřad“) je zřízen podle § 3 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (dále též „zákon“), jako ústřední správní úřad pro výkon státní správy ve věcech stanovených tímto zákonem, včetně regulace trhu a stanovování podmínek pro podnikání v oblasti elektronických komunikací a poštovních služeb. Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; pravidla pro rozhodování účastnických sporů obsahuje zákon v § 129 odst. 1: „Úřad

rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.“

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. např. usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009-12, dostupné na www.nssoud.cz) je třeba současného naplnění dvou podmínek k tomu, aby byla dle § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích založena pravomoc navrhovatele rozhodnout účastnický spor. Musí se jednat o spor „mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé“ (osobní podmínka) a „o spor týkající se povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě“ (věcná podmínka).

Zvláštní senát nejprve zkoumal, zda je splněna věcná podmínka. Ta vychází z druhé věty § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích: „pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě“. Komunikačními činnostmi podle § 7 zákona jsou a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů. Podle § 2 písm. n) cit. zákona je službou elektronických komunikací služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášených sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací.

V nyní rozhodované věci žádá žalobkyně mimo jiné uhrazení částky 4491 Kč za poskytování internetu, což je komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích, kde si svou pravomoc správně přisvojil Úřad podle svého návrhu ze dne 18. 11. 2016, a dále požaduje částku 1242 Kč za zřízení této služby. V části sporu týkající se částky 1242 Kč za zřízení připojení se jedná o splnění povinnosti z odpovídající smlouvy, tj. o běžný soukromoprávní vztah, nikoli povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích (např. úhrada za poskytnuté služby elektronických komunikací).

Obdobnými otázkami se zvláštní senát již zabýval. V usnesení ze dne 15. 3. 2004, čj. Konf 124/2003-5, vyslovil, že „je-li předmětem sporu úhrada ceny, na niž vznikl žalobci podle žalobního tvrzení nárok v důsledku dodání a montáže telekomunikačního zařízení, nejde o poskytování telekomunikační služby ve smyslu § 2 odst. 7 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, nýbrž o běžný soukromoprávní vztah ze smlouvy. Rozhodování o těchto věcech zákon o telekomunikacích nesvěřuje Českému telekomunikačnímu úřadu; z kompetence soudů se tak tyto věci nevymykají (§ 7 odst. 1 o. s. ř.)“.

Shora uvedené závěry lze použít i v nyní rozhodované věci. Z uvedeného vyplývá, že v rozsahu sporu týkajícího se zřízení internetu (1242 Kč) není naplněna věcná podmínka § 129 zákona o elektronických komunikacích; rozhodování v této věci zákon Českému telekomunikačnímu úřadu nesvěřuje, ale je tu založena obecná pravomoc soudu rozhodnout o věci (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). K obdobnému závěru dospěl zvláštní senát již v usnesení ze dne 3. 7. 2003, čj. Konf 19/2003-19, publikovaném pod č. 47/2004 Sb. NSS, aktuálněji se k dané problematice vyslovil např. v usnesení ze dne 10. 10. 2016, čj. Konf 3/2016–14.

Zvláštní senát z uvedených důvodů uzavřel, že k rozhodnutí o věci v rozsahu o zaplacení částky ve výši 1242 Kč je dána pravomoc soudu (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb., výrok I.).

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Zvláštní senát proto částečně zrušil usnesení Okresního soudu v Děčíně ze dne 9. 9. 2013, čj. 22 C 69/2013-20, a odstranil tak překážku věci v této části sporu rozhodnuté.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Okresní soud v Děčíně pokračovat v řízení o podané žalobě v rozsahu částky 1242 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 2. srpna 2017

JUDr. Pavel Šimon
předseda zvláštního senátu